

De avonturen van Hajo Hosponjon - deel 1

Het geheim van de bakker van Eeklo

Eric de Rooij

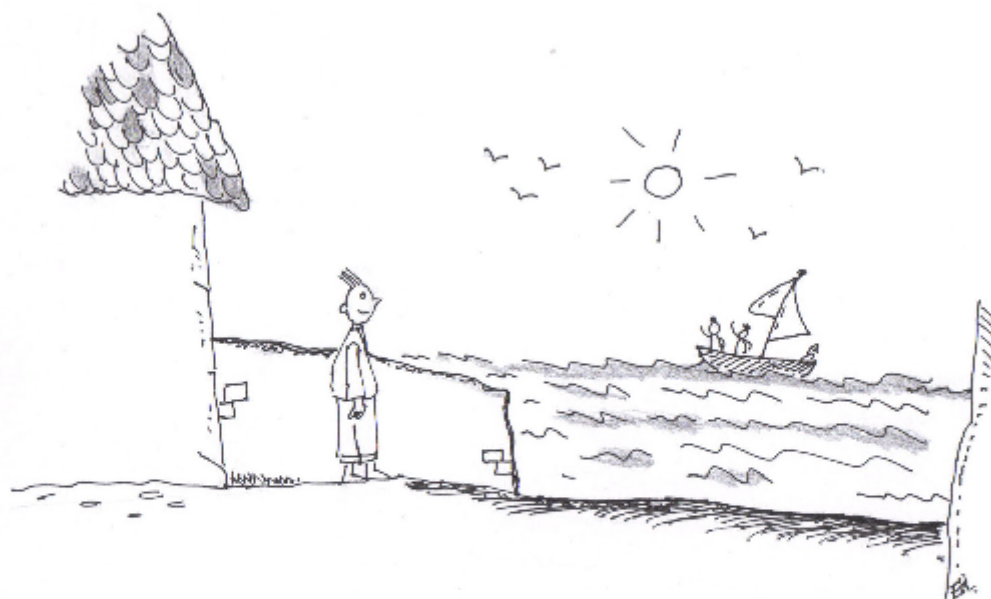

Hoofdstuk 1

Hajo Hosponjon

In een tijd dat er geen auto's of vliegtuigen bestonden en mensen met paard en wagen reisden, leefde een jongen die droomde van de zee en van verre reizen. Hajo heette hij, Hajo Hosponjon. Hajo was een magere jongen met armen en benen zo dun als dennennaalden. Zijn buikje was ingevallen en knorde bijna de hele dag van de honger. Hij kreeg thuis niet veel te eten.

Elke dag stond Hajo aan de kade van de haven en tuurde naar de zeilschepen. Boven zijn hoofd zweefden de meeuwen. Hij rook het zilt van de zee. Zijn donkere krullen dansten in de wind. Wat verlangde hij ernaar om ook eens mee te mogen varen! Om avonturier te zijn!

De matrozen zwaaiden naar hem. Ze kenden Hajo omdat hij altijd in de haven te vinden was.

‘Hoe oud ben je Hajo?’ vroeg een bootsman vanaf zijn schip.

‘Negen jaar!’ riep Hajo terug vanaf de kade.

‘Negen jaar? Nog even, jongen. Als je tien bent, mag je gaan varen,’ zei de bootsman vriendelijk.

‘Hoera!’ riep Hajo.

‘Maar alleen als je papa en mama het goed vinden,’ zei de bootsman.

‘Ja, als mama en papa het goed vinden,’ antwoordde Hajo stilletjes.

‘En goed eten hoor! Vraag je papa en mama maar om een extra boterham!’ riep de bootsman. De zeilen werden gehesen en de bootsman voer de haven uit.

Alleen als mama en papa het goed vinden... dacht Hajo verdrietig en hij keek het schip na. Mama en papa zouden het namelijk nooit goed vinden, gewoonweg omdat ze nooit iets goed vonden. Want wat een vervelende mensen waren die mama en papa van Hajo!

‘Mag niet!’

‘Stout!’

‘Rotkind!’

‘Stil zijn!’